

Chương 22

Từ nay, mọi hoạt động của anh em nhà Khánh, Cường đều phải xin phép lão Hồ Mang. Dũng Khói được giao quản lý bãi Núi Nhỏ, hưởng một phần năm số vàng anh em Khánh, Cường cống nạp. Nó chọn vài thằng cai tin cậy sang cùng nó bên Núi Nhỏ.

Việc xảy ra lại tốt. Khi lượng vàng khai thác ở bãi nhà ít dần thì số vàng thu được từ bãi Núi Nhỏ lại tăng lên, giúp bù vào chi phí. Cùng với lương thợ, thực phẩm thì xăng dầu cho sinh hoạt, máy móc chiếm một khoản lớn. Các giếng vàng thường có mạch nước ngầm, sau một đêm nước phun đầy. Để công việc được chạy thì phải bơm nước suốt ngày đêm. Một chủ bường nhiều kinh nghiệm chỉ cần nghe tiếng âm ì của máy nổ là biết tình hình làm ăn của các bường khác. Phía nào càng râm ran liên tục, công việc ở đó càng tốt.

Công việc khai thác sinh ra nhiều dịch vụ ăn theo. Hàng ngày có hàng trăm người gồng gánh, dùng ngựa thồ, xe máy, xe đạp để chuyên thực phẩm, bia, rượu, xăng dầu từ bìa rừng vào các bãi vàng. Công việc được chuyên môn hóa dần. Có dịch vụ cung cấp thợ, cho thuê máy nổ, ăn uống, giải khát và cả dịch vụ thỏa mãn nhu cầu tình dục của hàng ngàn gã đàn ông xa nhà.

Bãi vàng Sa Âu ở nằm rải rác trên diện tích chừng một cây số vuông dọc theo suối Khuổi Hai. Đây là bãi vàng lớn nhất của huyện Na Rì. Lão Hồ Mang là người đầu tiên phát hiện vàng nơi đây. Lão muốn giữ kín thông tin nhưng đây là điều không thể. Dân đào vàng chuyên nghiệp cũng có những kẻ đi săn thông tin chuyên nghiệp. Chúng đánh hơi, nghe ngóng về những điếm khai thác mới, ai là chủ bường, số má trong nghề đến đâu, mức độ quan hệ thế nào, thân nhân, gốc gác ở đâu, điểm mạnh, yếu là gì. Tóm lại là cả một quá trình cân đo đong về một đối thủ tiềm năng. Lão Hồ Mang hạ trại được mấy tháng thì thông tin đã vỡ tung, cuộc sống vốn bình yên ở Sa Âu bỗng đầy ắp những khuôn mặt đen đúa của những con thú săn vàng.

Trung tâm bãi vàng Sa Âu là một thung lũng nằm giữa những rặng núi. Dũng Khói không có dịp hỏi dân bản địa xem cái thung lũng này có tên thực là gì, nó chỉ nghe dân đào vàng gọi là Đồi Sung Sướng. Từ bãi Núi Nhỏ đi vòng theo chân núi khoảng ba mươi phút thì tới. Từ khi sang bãi Núi Nhỏ, Dũng Khói có tới Đồi Sung Sướng vài lần. Lần đầu được bọn trai nhà Hồ Mang đưa tới đây, nó ngạc nhiên lắm. Không ai ngờ giữa núi rừng heo hút lại có một nơi ăn chơi náo nhiệt như thế. Mấy chục ngàn mét vuông mà có đủ các cửa hàng bán máy nổ, xăng dầu, thuốc men, quần áo bia rượu và các dịch vụ ăn uống, giải khát, tắm giặt mại dâm.

Cuộc sống ở Đồi Sung Sướng tấp nập nhất vào ban đêm. Đèn điện sáng trưng, sự ồn ào phá tan vẻ u tịch của núi rừng. Tiếng nhạc từ các thùng loa công suất lớn cổ át đi tiếng máy nổ. Đi bộ trước mặt dãy quán ăn, sẽ nghe thấy đủ các bài nhạc vàng mà giai điệu sẽ đổi đột ngột khi bước từ quán này sang quán khác. Có vài điểm giao thoa, người đi qua chỉ xoay đầu một chút là nghe thấy một sự lộn xộn âm thanh hoàn toàn khác.

Các chủ bường, bọn cai và phu vàng lao tới đây ăn hút, cờ bạc và gái gả suốt đêm. Nhạc vàng ni non, tiếng máy nổ, tiếng la hét sung sướng khi được bạc, tiếng chửi bới dọa dẫm đánh giết nhau, tiếng cầu chí, rên rỉ đực cái phát ra từ các lều nhỏ dựng gần các lán rượu, tất cả tạo nên âm thanh của vàng.

Khi các canh bạc đã tàn, kẻ thua sẽ lủi thủi cầm đèn pin xuyên rừng về bãi vàng hay chúi vào một góc trên cái sạp tre của lán rượu, kẻ thắng sẽ dùng tiền vừa kiếm được để ăn hút tiếp. Khi các lều nhỏ phục vụ gái đã kín chỗ, chủ quán sẽ tắt máy phát điện, tắt đèn chính, chỉ để vài ngọn đèn leo lét thấp bằng những tua bin phát điện đặt ngoài suối. Kẻ say khướt sẽ mê man trong nhịp thở mệt nhọc quên trời quên đất, kẻ lơ mơ sẽ kéo một đứa con gái vào một góc để hi hục nháp nhồm rên rỉ, để vắt nốt chút sinh lực giống đực giữa sự tối tăm của núi rừng, giữa mùi thức ăn thừa, mùi mồ hôi, mùi rượu phả ra từ mấy chục gã đàn ông khác. Cái gì cũng có tác dụng của nó. Rượu giúp cho đầu óc những gã đàn ông được choáng váng, được phủ một lớp sương mù, để lãng quên. Hùng hực chơi gái để phóng xả, cho cơ thể vốn đã mệt nhọc lại mệt nhọc hơn, đã rã rời lại rã rời hơn, để sau đây có thể chìm vào giấc ngủ, để không phải trần trọc nhớ vợ thương con nơi quê nhà, ngày hôm sau lại có sức để khoan, đào, moi, gánh, đãi... để nhịn nhục nghe chửi, để nơm nớp đề phòng những đòn đấm, đòn đá, đòn vọt... của những con thú mang hình người khác.

Tối nay Dũng Khói tới Đồi Sung Sướng cùng mấy gã trai nhà Hồ Mang. Nửa đêm mà trời vẫn mưa như trút nước. Nó đành ở lại, ngồi uống rượu một mình trong khi mấy gã trai đánh bạc.

“Đại ca!” Thằng Tâm gọi. “Sao không chọn một con bé mà vui vẻ, đại ca uống một mình trông buồn quá!”

Dũng Khói mỉm cười, nâng ly rượu gật đầu mời nó. Trong mấy gã trai nhà Hồ Mang, thằng Tâm gần gũi nó hơn cả. Thằng này thích võ vẽ nhất. Từ ngày Dũng Khói sang giám sát bên bãi Núi Nhỏ, cứ mấy ngày thằng Tâm lại sang tập võ cùng nó. Lòng say mê của thằng Tâm giúp Dũng Khói có hứng tập tành nhiều hơn.

Đây không phải là lần đầu nó từ chối gái. Mấy gã trai nhà Hồ Mang cũng như anh em Khánh, Cường đều rất ngạc nhiên. Chúng trêu nó bị hỏng, nếu không tại sao một thằng từ tính cách tới hình thức đều mạnh mẽ đàn ông lại

không thích gái. Thực ra Dũng Khói cũng rất tò mò muốn khám phá điều nó chưa hề trải nghiệm, nhất là ở môi trường gái có sẵn và công khai như mớ rau, lít xăng như nơi đây. Gã trai từ chối vì lý do khác chứ không phải ghê tởm bọn gái làm tiền. Số phận dẫn dắt con người vào những nẻo đường không ai muốn. Chẳng đứa con gái nào được sinh ra trong yêu thương và đầy đủ lại lặn lội bán dâm ở nơi rừng thẳm nước đóc, khách hàng là bọn nửa người nửa ngợm, những sinh vật bị ánh lấp lánh ma quái của vàng làm méo mó cả tâm trí lẫn hình dạng. Những đứa con gái nào còn được chủ bưởng và bọn cai dùng thì bọn phu không thể động tới, không phải sự phân biệt đẳng cấp mà vì bọn phu không có đủ tiền để chơi dạng gái này. Mấy gã trai nhà Hồ Mang quý Dũng Khói, mong nó ở lại làm ăn lâu dài và hài lòng với cuộc sống nơi đây. Đoán nó khó tính, chúng chọn những đứa con gái sạch mắt nhất bãi vàng nhưng không ăn thua.

Dũng Khói nhiều lần ngỡ ngàng trước những đứa con gái chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Cái vẻ ngập ngừng, e thẹn khiến nó nhớ tới các thôn nữ mới ra Hà Nội học. Vậy mà chỉ vài tháng gặp lại, nó bất ngờ với sự xuống sắc và bất ngờ hơn cả là vẻ e ngại ngập ngừng đã biến đi hoàn toàn, thay vào là vẻ sành sỏi, nói như bọn cai là có chất “thợ” lăm rồi. Bọn chúng “thợ” từ các ngón nghề giường chiếu cho tới tiêu xảo moi tiền, lấy lòng khách. Gã trai bần khoản mãi. Cái gì đưa những đứa con gái ấy tới nơi này? Có thực là cuộc sống khó khăn tới mức ấy hay chúng bị lừa bán?

Trong thế giới vàng, nó thấy bọn phu là đáng thương nhất. Đây thường là những nông dân đã nản lòng với việc vất vả mồ hôi trên cánh đồng khắc nghiệt. Lặn lội tới đây với ước mơ đổi đời như chúng cay đắng nhận ra ngay sự ngây thơ của mình. Ở nhà dù đói nghèo nhưng sớm tối còn có sự ấm cúng của gia đình vợ con, có sự thân thiện láng giềng. Làm phu vàng cực nhọc, thân xác có thể bị vùi lấp bất cứ lúc nào, bị khinh rẻ như cỏ rác, bị mắng chửi đánh đập thường xuyên bởi bọn cai.

Lúc đầu Dũng Khói nghĩ bọn cai lấy sự tàn nhẫn là phương châm để cai trị con người nhưng rồi nó hiểu bọn ấy coi việc chửi bới, đánh đập là lạc thú và cũng là cách tiến thân. Thằng cai nào càng khắc nghiệt, càng tàn tệ trong việc quản lý lính thì càng có nhiều cơ hội được chủ bưởng cất nhắc. Trong thế giới vàng, bọn hồ báo như chủ bưởng cần bọn lang sói làm tay chân, bọn giang hồ lưu bạt lại cần một nơi nương náu. Chủ bưởng nào chứa chấp tội phạm đang bị truy nã vì tội càng nặng thì càng được các bưởng khác nể sợ. Những kẻ đã ngụp lặn, đã bị nhuộm kín trong lớp chàm tội lỗi, không còn gì để mất, lại trở nên đắc dụng nơi đây. Chỉ cần một lời nói bóng gió, một cái cau mày của đàn anh là chúng hiểu ý, lập tức lên đường thể hiện lòng trung thành và khẳng định số má đã được giang hồ chấm điểm.

Mấy gã trai nhà Hồ Mang tản mát sang những lều nhỏ nơi có những đứa con gái nằm chờ. Chủ quán gọi ý Dũng Khôi sang một cái lều nhỏ để nghỉ nhưng nó muốn nằm luôn ở quán rượu cùng bọn cai. Nó không thích nằm ở nơi hàng ngày diễn ra bao quan hệ đực cái. Bọn cai đã đặt trước quán này nên bọn phu không bèn mắng tới. Không khí do vậy mà dễ thở hơn. Một thằng cai đánh bạc chán rồi lăn ra ngủ. Dũng Khôi gọi thêm rượu. Nó muốn uống nhiều cho dễ ngủ.

Gã trai sợ những đêm mất ngủ ở bãi vàng, đặc biệt là những đêm mưa ở rừng. Tiếng mưa dai dẳng tứ bề cộng hưởng với cõi lòng âm u khiến con người như tan chảy ra, như chìm mãi xuống cái vực thăm hun hút của cô đơn và đau khổ. Giờ đây Dũng Khôi mới hiểu tại sao những khuôn mặt ở bãi vàng lại có những nét đặc trưng dễ nhận đến vậy. Những khuôn mặt như của một lực lượng dưới địa ngục. Chúng là sự kết tủa qua ngày này tháng khác sự tức giận man rợ, nổi tử nhục, nổi buồn, sự cô đơn, nỗi nhớ nhà, sự tuyệt vọng, rượu và ma túy. Tất cả cùng nhau giằng xé, cùng nhau đúc lại những khuôn mặt vốn dĩ cũng tử tế hiền hòa thành những khuôn mặt âm binh hắc ám.

Chỉ mới hơn hai năm ở bãi vàng mà gã trai thấy mình già hẳn đi. Tuổi thơ, ngôi nhà của hai mẹ con, giảng đường đại học, tình yêu với Hạnh, bộ tứ, tất cả như đã thuộc về một kiếp xa xôi, đã ra hẳn đời nó. Cũng thật lạ! Tuổi sinh viên nghèo mà đẹp làm sao. Giờ đây, một tháng nó có được một khoản tiền mà bọn bạn phải mất cả năm mới kiếm được. Nó hiểu đây là cơ hội đổi đời. Có tiền nó sẽ xây nhà, sẽ tạo dựng cuộc sống, để những người như bố mẹ Hạnh không coi thường và tin tưởng rằng nó có thể mang lại hạnh phúc cho con gái họ.

Dũng Khôi những tưởng hình bóng Hạnh sẽ dần nhạt nhòa, để nó lại có thể rung động, thăng hoa cùng tình yêu mới. Nhưng ở chốn vàng tiền trợ trợ này thì tình yêu là thứ xa xỉ hão huyền, là tưởng tượng của những kẻ mơ mộng viễn vông. Những gã đàn ông ở chốn này là nô lệ của vàng, rượu, ma túy và bài bạc. Nơi đây, hai giới chỉ gặp nhau khi những gã đàn ông cần mua khoái lạc đực cái. Trong sự ngã giá, hai giới đo giá trị của nhau qua những con số cụ thể. Giá trị giống cái được đo bằng tuổi, càng trẻ càng tốt, chiều cao và số đo các vòng, giá cả một tiếng, một đêm. Giá trị giống đực được đo bằng đồng tiền thưởng sau khi thuê thân xác như một công cụ tình dục đơn thuần.

Môi trường kiếm tiền khiến tâm hồn gã trai như trợ trợ lại. Trong cô đơn, ký ức về Hạnh lại hiện lên đẹp hơn bao giờ hết. Nó cố quên sự nuối tiếc tình yêu nhưng cảm giác ấy cứ mãi quay về. Mưa rừng miên man. Nước mưa róc rách dưới sàn tre. Những tấm bạt bị gió giằng xé phân phật vật vã. Quán rượu đu đưa vì gió. Nước mưa từ lỗ thủng trên bạt rơi vào xà ngang, bắn tóe thành những hạt nhỏ vào mặt khiến nó càng tỉnh ngủ. Dũng Khôi uống hết chỗ rượu gọi thêm

nhưng đêm nay rượu không có tác dụng. Đồi Sung Sướng im ắng dần về sáng. Tiếng máy nổ thừa thớt dần rồi tắt hẳn. Một thằng cai ngục nghèn nghệt như bị bóp cổ, may mà tiếng mưa át bớt đi phần nào. Những tiếng động trần trụi của thế giới vàng tạm ngưng nghỉ, thay bằng âm thanh trong trẻo của thiên nhiên.

Mấy tháng trước, nó ngồi ở quán cà phê đối diện với nhà Hạnh cả tối. Bao lâu ở chốn những thằng người từ chủ tới thợ đều là nô lệ của vàng, nơi con người biến thành hổ, thành sói, luôn sẵn sàng đâm chém giành giật thì nó thèm được nhìn thấy nàng dù chỉ một thoáng từ xa, để hình bóng ấy nhóm lại trong nó một điều gì đấy, để nó còn thấy cuộc đời đẹp và đáng sống.

Chờ lâu không thấy gì, nó đi sang. Ánh đèn đường hắt vào mảng sân rụng đầy lá. Cả nhà đi vắng chắc đã mấy ngày. Những bông sứ lác đác trên nền gạch đỏ, nhiều bông đã úa vàng. Cây mít sát cửa sổ chỉ chít quả. Cái khuôn cửa mà có lần bóng nàng đã in trên lớp rèm. Kỷ niệm buồn nhưng khi ấy mẹ vẫn còn và hồn nó cũng không hoang vu như thế này. Nỗi đau nhói trong lòng. Khuôn mặt bà, nụ cười, tiếng gọi “Dũng ơi”, mọi thứ vẫn rõ như mới ngày hôm qua. Lúc mẹ còn sống, nó còn là một thanh niên, bà đi rồi, nó như một người già. Sự chia cắt thật tàn nhẫn, phi lý lạnh lẽo, tro tro như một bức tường thép vô hình giăng khắp đất trời.

Trời ơi, mấy năm mà sao mọi việc nghe xa xôi đến vậy? Nỗi buồn thương quá vắng trào lên khiến gã trai muốn buông người ngồi bệt. Rốt cục, mọi thứ có ý nghĩa gì đây? Sao cõi lòng con người dần vật đến thế? Ta là ai? Ta sinh ra trên cõi đời này làm gì? Ta sẽ về đâu? Phải chăng tất cả chỉ là một trò chơi ngẫu nhiên, chẳng nghĩa lý gì? Dựa lưng vào hàng rào sắt, nó ngắm nhìn đường phố. Người đi đường lướt qua thanh thản. Sao lòng nó cứ mãi lạc lõng như thế này?

Đêm ấy nó nghỉ quán trọ để sáng hôm sau đi sớm. Nó không muốn gặp bạn bè. Đã gặp thì phải uống mà nó lại sợ rượu vào những lúc quá buồn. Uống vào, nó sẽ bị chìm vào nỗi trầm cảm đặc quánh như bùn vào ngày hôm sau.

Tiếng một đứa con gái cười ré, rồi tiếng đàn ông lầm rầm từ một lều nhỏ gần đấy, nghe như tiếng gã trai lớn nhà Hồ Mang. Ước gì nó có thể sống vô tư như mấy gã ấy? Liệu có ngày nó sẽ nói ra cái sự thật ấy không? Khi thấy bàn tay với ngón cái bị cụt, cảm giác trong người nó thật phức tạp. Có chút vui mừng nhưng hơn cả là hồi hộp, tò mò. Thời gian qua, nó chỉ thấy ở con người ấy sự lạnh lùng sắt đá của một kẻ giang hồ lọc lõi. Nó hụt hẫng nhưng không lý giải được cảm xúc của mình. Phải chăng sự tò mò đã được thỏa mãn và nó chẳng cần gì hơn nữa. Con người ấy là cha nó về mặt sinh học nhưng xa lạ với nó về tinh thần. Nó không nên mong chờ gì ở ông ta và nên tìm cho mình một hướng đi riêng trong cuộc đời.

Qua vài lần gặp, nó đã chinh phục mấy gã trai nhà Hồ Mang bằng hiểu biết về nghề, bằng võ thuật và ứng xử thẳng thắn, hào sảng của võ, bằng cả cái trò

hát hò bập bùng cùng ghi-ta. Chúng mê Dững Khói và mời nó làm việc cho bởng. Ngay tháng đầu nó đã có một số ý kiến về kỹ thuật và quản lý nhân sự khiến công việc tốt hẳn lên. Lão Hồ Mang đã giao nó làm quản lý chung. Bọn cai bức xúc khi bị đặt dưới một thằng kém chúng nhiều tuổi nhưng thấy mấy gã trai nhà Hồ Mang tôn trọng Dững Khói thì chúng cũng đành theo.

Dững Khói thấy khó xử. Hồi nhỏ, nó vốn khao khát một gia đình đông đúc nhiều anh em, giờ nó thấy khá dửng dưng với những người anh em cùng cha khác mẹ. Phải chăng là vì chính tình cảm giữa nó và lão Hồ Mang còn chưa có gì?